

Dragi Josipe,

Pročitao sam što si napisao.

Tvojim bi razmišljanjima htio dodati ovo.

Pratio sam razvoj sadašnje olimpijske generacije od samih početaka, dakle od 1996 kada su se moja djeca uključila u JK SVN. Do današnje pozicije ovih jedriličara prošlo je nebrojeno regata u Hrvatskoj i inozemstvu, milioni prijeđenih kilometara, nevjerojatna količina uspjeha i medalja koje su nam podarili, ali isto tako veliki trud koji graniči s fanatizmom. Jedino to, je formula uspjeha.

Protekli vikend sam imao sreću biti u žiriju na Gardi gdje se okupio najveći broj jedriličara u jednoj klasi na jednoj regati u svijetu do sada. Isto tako sam imao privilegiju suditi i pratiti najbolje jedriličare u toj klasi na ovoj regati. Jednu poražavajuću činjenicu sam uočio. Tehnika jedrenja ne uvelike napredovala, a poznajući današnju tehniku jedrenja naših jedriličara, mislim da naši imaju svojski zapeti i raditi kako bi dostigli tehniku onih koji su se pojavili prethodni vikend na Gardi. A to je bila samo jedna masovna regata optimista i ništa više. Tako se i zove (Optimist Meeting).

Nadalje, osobno sam došao s 600 kilometara udaljenosti. Većina ekipa i natjecatelja došla je iz udaljenijih krajeva nego ja osobno, a nastupilo je preko tisuću jedriličara klase optimist. Očito da njima udaljenost, skupoća, praznici, hladnoća i ostale nedaće koje prate regate nisu bile prepreka.

No da se vratim na današnju našu situaciju. Mislim da je razmišljanju da treba ograničiti broj regata uvelike pogodovala recesija, jer klubovi ne mogu financirati odlazak na sve regate 1,6.

No vidi vruga, gdje to piše da i moraju? Dovoljno je otići na pet. K tome, određenom se broju trenera, jednostavno ne vozi djecu na regate. To se i vidi porezultatima kad naši odu na kakvo međunarodno prvenstvo. Nažalost!

U mom klubu u Filipu i Jakovu jednostavno nemamo resurse za to i otkad je Zadar odustao od 1,6 regate nismo vozili djecu niti na jednu takvu. No to ne znači da jedrenje tamo prestaje. Dapače svu lovu smo uložili u trenera i školu jedrenja.

Rezultat ove odluke o ukidanju regata 1,6 sada imamo.

No, što to znači? Do sada smo barem jednom godišnje (neki od nas klubova) otišli do Dubrovnika podržati jedrenje tamo i tamošnje jedriličare. Isto vrijedi i za Hvar dolaskom na Novogodišnju regatu.

Što će se dogoditi? Zar da se sada dubrovačko jedrenje prikloni Crnogorskom savezu? Bliže su.

Oni koji su podržavali vrhunsko jedrenje do sada, uvijek su pronalazili načine kako da to izvedu, te odu na naše ali i na strane regate jer bez toga, složit ćete se, nema rezultata. Tko to nije u mogućnosti ili nema sredstava, neka doma sjedi ili smisli način kako da to ostvari, ali nek ne vuče ostale sa sobom na dno.

O nerazumijevanju ove novonastale situacije današnjih nadležnih tijela saveza, uopće ne treba trošiti riječi. Njihove odluke govore više.

Klubovi koji organiziraju 1,6 regate optimista već odavno imaju logističkih problema u organizaciji regata. Kako materijalnih tako i logističkih. I kako se u tom slučaju postavlja naša krovna organizacija? Autistično, barem sam ja tako shvatio stav HJSa po tom pitanju. Bave se dotle organizacijom visoko-profilnih regata kojima je cilj zaraditi novac za naše olimpijce da im ništa ne bi usfalilo u Perthu ili na Olimpijadi.

Ali što će biti s bazom i temeljima koji nam se doslovno raspadaju?

Živi bili pa vidjeli.

Pozdrav

Miro